

Testvérvárosok útja

Egy ismeretlen tüzet kért a pultnál, majd albérletet ajánlott. Új fiú voltam a városban, nyúzott arcú idegen, világom lakatlan, lakhatatlan. Nem sejtettem, hogy maszkmesterekhez költözöm karneváli szezonban. Egy hajnalon gázárcban és rohamsisakban bort vásároltunk a közeli benzinkúton, míg végül mámorban úszva és nevetésen gurulva kiterültünk egy új álmod ígérő pamlagon. Aztán vasúti töltésről üvöltöttünk az éjszakába, és míg én a buszmegállóval boksoltam, másikunk karját vagdosta valahol, és volt, aki ide-oda szaladgált egy gyászlobogóval, saját nevét kiáltozva. Nem tudom, mit kerestünk akkoriban, a sok ledobált bőr és letépett maszk alatt, de amit találtunk, egy titok volt, és az is maradt.

→ *Papp Dénes*

Miskolci Odüsszeia

Klapka út, először

Különös év volt. Névleg a főbérő rokonainak számított az, aki itt lakott. Egy ideig heten, másfél szobában. Tetovált hátú lány és wing chun kung fu, fahéjas brassói és magukba zuhanó tornyok a tengerentúlon. Amikor az adóellenőrök kopogtattak, a főbérő éppen át akart verni egy havi alapdíjjal, ezért az öltönyösök kérdéseire bosszúból az igazat válaszoltam. Elmondtam, hogy pénzért bérelek itt némi helyet, és az erkélyről a szemközti lépcsőházra mutattam, hogy ott keressék a tulajdonost. Reggel Jehova tanúi nevemen szólítottak, majd azt kérdezték, megmenthetjük-e a Földet a teljes pusztulástól? Kénytelen voltam bevallani, hogy nem tudom.

Szilvás utca

A kisebb szobát vastagon hangszigetelték belülről, úgy nézett ki, mint gumifalú dühöngő a zártosztályon. Ez volt a valamikori gyerekszoba. A konyha akkora, mint a szegények tyúkólja kölyökkoromban. A nagyobb helyiségben minden bútoron az adóhivatal pecsétje, a főbérő munkahelyéről kiselejtezett tárgyak. Itt ért utol első valamirevaló dolgozói jogviszonyom, és a három műszak, lett belőle füstölt tarja, gin martini. Kedvenc hentesem odáig merészkedett, hogy amikor negyven deka disznócombot kértem, már szemrebbenés nélkül kérdezett vissza — *másfél kiló, maradhat?* Nevettem bátorságán és savanyú ábrázatán, amivel a csőd szélén álldogált, de azt nem sejtettem, hogy magam is bukott emberként mondok igent.

Katowice utca

Viszonyunk volt, összeköltöztünk. Vele aludtam, mellette ébredtem. Megismertem embereket, akiket barátainak gondolt, másik városban élő szüleit, akiket néha ilyennek, máskor olyannak tartott, kedves szokásait, amikről nem is tudott, furcsa rigolyáit, melyekhez ragaszkodott. Fotókat készítettünk magunkról, fekete-fehér naplementében és egyéb pozitúrában, olykor még moziba is eljártunk, és szinte biztos, hogy szerettük a szlovák barna sört. Hogy kinek hittem őt, már nem tudom. Hogy kivel éltem akkor együtt, rejtély. Amikor beemelte utolsó csomagom egy autó csomagtartójába, mely engem új helyemre vitt, már rég felismerhetetlenné változtattuk magunkat, ahogy azelőtt egymással tettük.

Kisavas, Középső sor

Itt örök árnyékban és a lélek, magát temeti vakon. Ami felszínre kerül belőle, a napon halálra porlad. A ruha nyirkos, a csontok dideregnek, csupasz csiga mászik a kapun. A szemekből elszökik a fény, emléke sem világít. Ide menekül, akinek nincs hová, egy éjszakára, két évig, netovább. Innen szabadulni nem lehet, csak elveszni újra az egyetlen bizonyosságban, hogy normális az örület.

Soltész Nagy Kálmán utca

Sötét polgári lakás a négysávos út fölött. A belső udvar csalfa idilljére valami borzalom árnya vetül. Rossz előérzettel költözöm ide, pénz és munka nélkül, ingatag idegekkel. A konyhában töltött cigaretta füstje és kockapóker hangjai. Az emberek kedvesek és szomorúak. A kutya egy hónapig kaparja az ajtót belülről, jómagam egy hétig a spájzban talált birsalmabefőttön élek. Végül a lakást eladásra meghirdetik, mindenkinek mennie kell, így hát felhalmozott tartozásommal és emésztő szégyenemmel együtt arrébb takarodom.

Klapka út, másodsor

A panoráma résein utat tör a huzat, a belátás nem képesség, hanem az elkerülhetetlen méltósága. Hiába, ha az éhes tekintet a horizontot falja, nem zuhan le az ég, és nem omlik össze a hétköznapi Golgotája. Innen naponta alá kell szállni egy régről ismerős, de mindig új életbe, tanulni ugyanazt szüntelen, hogy az írás nem isten, dolog a dolgok között, mint emberben a fájdalom.